

fordi vi erkjende Rigtigheden af, hvad der i ovennævnte Kommissionsbetænkning udtales „at de Foranstaltninger, der blive at træffe for aandsvage Børn, i det Mindste delvis, udvides til ogsaa at omfatte voksne Individuer“.

Den oftnævnte Kommission har, hvad angaar dens Forslag under Nr. 1 (Betænkningens Side 14): Oprettelse af en Dreng- og en Pige-skole for Børn, „der give Haab om, at deres Egnere kunne udvilles“, udtrykkelig udtalt, at disse bør oprettes under Statens Ledelse, og allerede tidligere (Betænkningens Side 10) har den udtalt, „at en saadan af Staten oprettet og ledet og for Fremtiden sikret Anstalt“ vil træde i de førnævnte Formaalets Tjeneste — nemlig Undervisning, Opdragelse og Bessjæftigelse —, derimod udtales intet Saadant angaaende det af Kommissionen under Nr. 2 tilraadede Asyl. Dette turde mulig være begrundet i, at Kommissionen, der vel er overbevist om Nødseligheden af, at Staten overtager Ledelsen af hele Landsvageagen, og som i de ovenangivne Formaalets Tjeneste giver Anvisning paa Idiotanstalten paa gamle Ballehus og Kellers Anstalter paa Nørrebro — under Forudsætning af disse Instituters Beredvillighed til eventuelt at overdrage Staten samme (Betænkning Pag. 13) — og som varmt anbefaler Oprettelsen af et Asyl for Uheldbredelige, — har forudsat, at Sværskattelens af alle de af Kommissionen stillede Forslag, selv for et længere Tidrum, vilde blive for stor en Opgave for Staten og derfor har tænkt sig denne Del af Opgaven, der, som alt antydet, ikke er mindst paatrængende, overladt til at sættes i Værk paa anden Maade. Det kan jo vel heller ikke benegtes, at Staten maa antages at have en anden og større Interesse i at have under sin direkte Ledelse Opdragelses- og Undervisningsanstalter for Landsvage, der maatte give Haab om Udvikling, end det paatænkte Asyl for Uheldbredelige. — Medens nu de bestaaende private Landsvageanstalter aabne Afgang for vel halvtredie Hundrede Individuer, der ere mere eller mindre stiftede til Undervisning og Udvikling, findes intet Tilflugtssted for de Ulykkelige, for hvilke det foreslaaede Asyl skulde aabne en taalelig Tilværelse til Lindring for dem selv og til Lettelse for de fattige og betrængte Hjem, fra hvilke de Fleste af dem utvivlsomt udgaa. — Af de her angivne Grunde mener Flertallet, at det foresiggende Lovforslag bør fremmes, idet man tror, at der ved den foreslaaede Understøttelse til en privat Anstalt under Statens Tilsyn Intet foregribes med Hensyn til en fuldstændig Overtagelse fra Statens Side af alt til Landsvagevesenets Henhørende, for saa vidt og naar man maatte bestemme sig dertil, ligesom at en eventuel Overtagelse fra Statens Side af det Asyl, Lovforslaget omhandler, og til hvis Oprettelse og Drift Staten maatte have bidraget, vil være sikret paa betryggende Maade, naar det i saa Henseende fornødne Forbehold tages.

Hvad angaar Størrelsen af de Krav, der ifølge Lovforslaget stilles til Statskassen, forekommer det Flertallet, at de i Forhold til, hvad der kan forventes opnaaet, ere meget billige, i Særdeleshed naar henses til, hvad Staten i en længere Mærække har ydet til Blinde og Døstumme, medens Alt, hvad der indtil for et Par Aar er udrettet for de Landsvage, er ikke blot udgaaet fra, men ogsaa stadig baaret frem ved private Kræfter.

Flertallet skal da tilraade Lovforslagets Fremme med de nedenauførte Ændringer og Tilføjelser, angaaende hvilke vi bemærke Følgende:

ad Ændringsforslag Nr. 1 til § 2. Beklædning bør efter Udvalgets Formening være indbefattet i den i Paragrafen nævnte Betaling.

Nr. 2. Paragrafens 2det Stykke er foreslaaet givet en anden Affattelse, hvorved Blads til en eventuelt fornøden Udvidelse sikres og Betyrrelse for Bestaffenheden og Soliditeten af den Bygning, i hvilken Staten skal have Pant, forventes opnaaet.

Nr. 3. En ny § 4 er foreslaaet for at sikre Staten Ret til at overtage Asylet, hvad enten en saadan Overtagelse maatte anses for ønskelig ved en eventuel anden Ordning af hele Landsvagevesenet, eller fordi Asylets Drift maatte findes utilfredsstillende.

Nr. 4. En ny § 5 er foreslaaet, fordi Flertallet maa anse det for ønskeligt, at Lovens Indhold snarest mulig bringes til Anvendelse, og fordi der mulig kunde næres Frygt for, at Loven ved at bevare Lovkraft uden at blive bragt til Udførelse, maatte kunne virke hæmmende for andre Foranstaltninger.

Naar et Mindretal af Udvalget maa beklage ikke at kunne slutte sig til Lovforslaget, er Grunden dertil, at vi ikke have kunnet komme til Overbevisning om, at det skulde være rigtigt